

інформаційної технології.

Блок Data Mining - новітній напрямок в області інформаційних технологій, який орієнтований на розв'язок задач підтримки прийняття управлінських рішень на базі кількісних і якісних досліджень дуже великих масивів різномірних ретроспективних економічних даних.

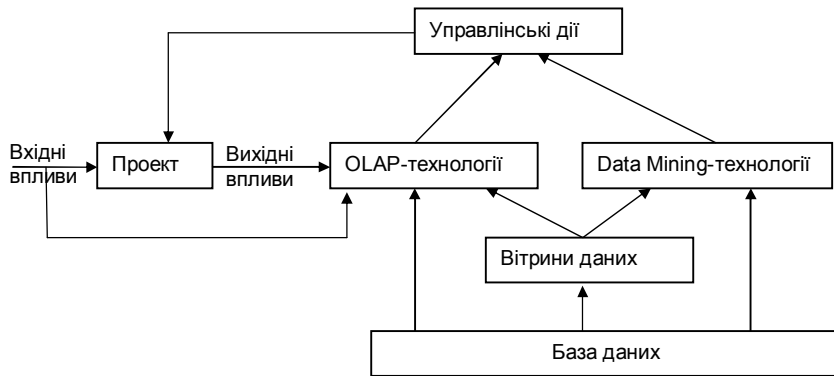

Рис.1. Схема автоматизованої системи аналітичного управління громадською організацією

Оперативний аналіз поточної ситуації та її порівняння з даними ретроспективного аналізу в системі аналітичної інформаційної технології здійснюється засобами on-line analytical processing. Для більш глибокого розуміння реалізації проектів в громадській організації потрібне проведення відповідних аналітичних досліджень, які ґрунтуються на застосуванні складних математичних засобів аналізу багатомірних ситуацій, прогнозування їх розвитку і вироблення оптимізуючих рекомендацій.

Для розв'язання задач пропонується використовувати програмні і алгоритмічні засоби Data Mining, які забезпечують інтелектуальний аналіз економічних даних про процеси напрямків діяльності громадської організації. Математичний інструментарій Data Mining містить статистичні методи (дескриптивний аналіз і опис вихідних даних, аналіз зв'язків, багатомірний статистичний аналіз, аналіз часових рядів) і кібернетичні методи (штучні нейронні мережі, еволюційне моделювання, генетичні алгоритми, асоціативну пам'ять, нечітку логіку, дерево рішень, системи оброблення експертних знань). Він дозволяє розв'язувати завдання управління процесом формування витрат громадською

організацією за умов невизначеності, що властиве процесам в громадській організації.

Перераховані системні принципи створюють спільну методологічну платформу, яка дозволяє виділити автоматизоване аналітичне управління процесами, у громадській організації, як самостійний підклас інформаційних технологій.

Віталій КОШМІЛА

Тернопільський національний економічний університет, Україна

АНАЛІЗ ФЕНОМЕНУ МІЖНАРОДНОГО МІЖРЕГІОНАЛЬНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА

Розширення глобалізаційних процесів підвищило значення міжнародного міжрегіонального співробітництва і транскордонного співробітництва. Україна має значний потенціал розвитку зазначених форм співробітництва, що відкриває нові можливості для активізації господарської діяльності і підвищення конкурентоспроможності регіонів [1, с. 191].

Міжнародне співробітництво визначається як міцні і тривалі зв'язки кооперованого характеру, в основі яких лежать вироблені та узгоджені наперед наміри, що закріплені в довготривалих угодах і договорах. Найвищим рівнем розвитку міжнародних відносин є міжнародна інтеграція, тісні зв'язки між різними державами, проведенням спільної узгодженої внутрішньої економічної та зовнішньоекономічної політики.

Розглядаючи сутність поняття «міжрегіональне співробітництво», слід зазначити, що можна виділити чотири підходи щодо його визначення: це співпраця регіонів різних держав (партнерські зв'язки), що не є безпосередніми сусідами, але мають спільні інтереси на двосторонньому рівні [2]; це будь-яка взаємоузгоджена діяльність, спрямована на встановлення відносин між територіальними общинами або владами двох або більше договірних сторін, крім відносин транскордонного співробітництва між сусідніми владами, включаючи укладання з територіальними общинами або владами інших держав угод про співробітництво [3]; це узгоджені дії як усередині держави так і за її межами органів державної влади, органів влади адміністративно-територіальних одиниць, органів місцевого самоврядування, юридичних осіб, громадських організацій, здійснювані в рамках чинного

законодавства держав-учасників, направлені на зміцнення усесторонніх відносин суміжних держав у вирішенні питань стійкого розвитку регіонів, підвищення добробуту населення, забезпечення безпеки життя громадян, охорони навколишнього середовища і взаємодопомоги в надзвичайних ситуаціях, зміцнення дружби і добросусідства держав-учасників [4].

Реалізуючи програму інтеграції у ЄС, Україна повинна використовувати вже вживану термінологію у Європі. Так, протягом значного періоду в Україні вживався термін «прикордонне» співробітництво і лише в останні 10 років став вживатися термін «транскордонне». Тому доцільно було б дещо визначитися і з цими термінами. За своєю суттю співпрацю сусідніх територій визначають обидва терміни.

Перший термін є більш звичним в Україні, він використовувався в умовах, коли кордон був достатньо закритий для широкого обміну об'єктами досліджень були прикордонні території кожної з суміжних держав зокрема, і не розглядалися спільні проблеми. Термін «прикордонне співробітництво» почав вживатися у 70-х роках минулого століття для означення культурних відносин та політичних акцій між сусідніми регіонами по обидві сторони кордону та для означення прикордонної торгівлі, що отримала розвиток у 1973-75 рр. на основі безпосередніх угод між обласними спілками споживчої кооперації України та кооперативними організаціями Угорщини, Чехословаччини, Польщі та Румунії. Проте, на даний час, взаємні відносини прикордонних територій відбуваються в значно більшій кількості сфер і, часто, незалежно від волі та бажань людини та відміченого нею кордону – в атмосфері, по воді тощо («trans» в перекл. «пере», переносити, переміщати тощо). Таким чином, можна зазначити, що транскордонне співробітництво більш широке поняття, яке охоплює всі вище наведені моменти [5, с.13].

Успішна діяльність у сфері забезпечення міжнародного міжрегіонального співробітництва повинна базуватися на наступних принципах: соціального партнерства (налагодження співробітництва між регіональними, міськими органами влади, навчальними закладами, підприємствами, неурядовими організаціями); співфінансування заходів з місцевого бюджету регіонів та за рахунок приватного сектору; гласності, щодо поширення інформації про здійснення заходів в сфері міжрегіонального співробітництва; розмежування відповідальності та

повноважень між центральними та місцевими органами виконавчої влади з метою найбільш ефективного вирішення проблем та завдань, тощо.

Отже, враховуючи наведені визначення, ми вважаємо, що міжнародне міжрегіональне співробітництво – це взаємоузгоджена діяльність декількох регіонів країн, що покликана вирішувати спільні питання економічного, соціального, культурного, екологічного розвитку даних територій з залученням громадськості.

Література

1. Ковальський Г. Є. Українсько-російське транскордонне співробітництво: проблеми та перспективи [Текст] / Г. Є. Ковальський // Стратегічні пріоритети. –2009. –№ 3.–с.191–196
2. Прокопенко Л. Л. Розвиток регіонального співробітництва України в контексті європейської інтеграції [Текст]: монографія / Л. Л. Прокопенко, О. М. Рудік, І. Д. Шумляєва; за заг. ред. Л. Л. Прокопенка. – Д.: ДРІДУ НАДУ, 2008. – 132 с.
3. Максименко С. Регіональна політика в країнах Європи: Уроки для України [Текст] / С. Максименко, Є Кіш та ін.; за ред. С. Максименка / Центр Ін-ту Схід-Захід. – К.: Логос, 2000. – 171 с.
4. Бабінова О. Міжрегіональне співробітництво: зміст, форми, роль та проблеми реалізації в Україні [Електронний ресурс] / О. Бабінова // Державне управління та місцеве самоврядування. – 2011. – Вип. 4 (11). – С. 67–90.4. / Режим доступу: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/997_1443.
5. Мікула Н. Міжтериторіальне та транскордонне співробітництво. Монографія. – Львів: ІРД НАН України, 2004. – с. 395.

Лариса КУБЕЙ

Тернопільський національний економічний університет, Україна

ОЦІНЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ

Сучасне європейське суспільство потребує якісних державних послуг, професійної результативної діяльності державних службовців незалежно від політичних поглядів чи впливів. Тому оцінювання діяльності державних службовців має бути важливим інструментом забезпечення об'єктивного контролю за результатами їх діяльності.